

FABIO's REPLIEK

ROMAN

(Fabio De Waal is een verzonnen personage, zoals alle andere in dit boek. Dit is een fictief verhaal, maar wel met passages die in veel mensenlevens kunnen optreden. Onvermijdelijke gelijkenissen berusten dan ook op louter toeval.)

FABIO's REPLIEK

Roland Derveaux

**“aan veel crisissen komt een einde
wie weet ook aan de uwe”**

Mens is de naam > Advies van de crisismanager
(Philip Hoorne)

SINGEL | Uitgeverijen
Afdeling Brave New Books
www.singeluitgeverijen.nl > Brave New Books
www.bravenewbooks.nl/rolandderveaux
www.facebook.com/plezierschrijver/

ISBN: 9789465200637
©2025 Roland Derveaux

Van dezelfde auteur:

De Barst in De Beitel
Storm over De Beitel
Leve De Beitel
De Knopendoos
Een kind in de kou
Grenadier Franz-Joseph, wijlen mijn zoon
Met de monsters op de hielen
Piekuurtjes 1 & 2 (Blauw Zwart — Code Rood)
Het Kluwen
Piekuurtjes 3 & 4 (Virus — Pyrus)
Piekuurtjes 5 & 6 (Demo — Cratie)

“VERMISTE MAN GEVONDEN IN DE SCHELDE”

Wat de pers erover schreef, een samenvatting.

“In een persmededeling gaf de onderzoeksrechter meer uitleg over het onderzoek naar het overlijden van Fabio De Waal, nadat zijn lichaam eergisteren uit de Schelde werd opgevist, vier weken nadat hij als vermist werd aangegeven. Onmiddellijk waren de speculaties en de insinuaties toen losgebarsten. Fabio had een goede reputatie in het volksleven. En toch deden de wildste verhalen over afwijkend gedrag aanvankelijk de ronde, maar na een korte tijd doofde de agitatie langzaam uit. En nu, nog voordat de rode tent van de hulpdiensten weggehaald was en de gele ziekenwagen en de gestreepte

politiecombi met de blauwe zwaailichten wegrede van de plaats van het gebeuren, stonden alweer minstens vijftig nieuwsgierigen te kijken, vooral fietsers, cafévrienden, kaarters, oude werkmakers en leden van allerhande verenigingen die zich verzamelden op de fietsbrug.

De politie gaf uitleg over de vaststellingen en over het verloop van het speurwerk. Aanvankelijk had de hevige regen geruime tijd het waterpeil en het debiet van de stroom opgedreven. Het onderzoek was daardoor belemmerd en stilgelegd omdat de duikers het werk te gevaarlijk vonden. Door de aanhoudende droogte die daarop volgde, was het niveau snel gaan zakken, zodat een toevallige voorbijganger, overigens ook een bekende van het slachtoffer, de boog van een wiel boven het waterpeil zag uitsteken, half bedekt door een dorre algensliert. Hij was bang dat het om het rijwiel van Fabio De Waal zou

kunnen gaan en bracht de politie op de hoogte. De zoektocht naar het slachtoffer werd met spoed georganiseerd. Een lichaam werd vrij snel gevonden in een bocht enkele honderden meter verderop, verstrikt tussen vuilnis en opgehoopte takken aan de andere kant van de rivier. Ondanks de verkleuring en de vervorming van de stoffelijke resten kon snel vastgesteld worden dat het wel degelijk Fabio De Waal was, dankzij de documenten in zijn portefeuille, behoorlijk bewaard omdat de lederen tas ook nog eens in een folie gewikkeld was. Verder waren er noch op kleding of lichaam sporen van beschadiging. Alle twijfels over een mogelijke misdaad of diefstal konden daardoor ook meteen uitgesloten worden. Alles was intact en compleet, de bankkaarten, een klein geldbedrag, het rijbewijs, de identiteitskaart, enkele lidkaarten en een buskaart. Of het nu over een ongeval of over een zelfmoord ging, dat was nog niet duidelijk.

Verder onderzoek zou dit misschien uitwijzen. Fabio stond bekend als een levensgenieter en een geïnteresseerd fietser, nog bijna dagelijks onderweg voor een uurtje 's morgens en ook in de namiddag, zelfs op gevorderde leeftijd. Hij verkeerde dan ook in een goede lichamelijke conditie.

De heer De Waal had in zijn portefeuille ook enkele nota's achtergelaten, onder andere een verwijzing naar een link op zijn laptop. De familie werd hierover ingelicht. Het draagbare toestel werd nu verder onderzocht, maar in het belang van het onderzoek zou de inhoud niet vrijgegeven worden vooraleer het dossier compleet en afgerond was. Met zijn verdrinking was deze conditie overbodig geworden. Uit de eerste vaststellingen bleek eerst dat zelfdoding nog niet kon uitgesloten worden, maar een ongeval evenmin, ook al waren er daarvan geen sporen te vinden. De lijkschouwing, gisteren, bracht klaarheid.

Hartfalen was de oorzaak van de plotse dood van Fabio. Wellicht was de stuurloze fiets de graskant in gereden en blijven steken in de oeverplanten nadat zijn berijder over de kop ging. Zoals blijkt, is het dode lichaam dan nog verder afgedreven naar de andere oever.”

Ik heb de berichten over deze zaak met bijzondere aandacht gevolgd. Ik ken Fabio De Waal al bijna mijn hele leven. We hebben elkaar de eerste keer bij toeval ontmoet, fietsend langs de Schelde. Hoe lang is dat al geleden? Zestig jaar? Twintig moet ik dan geweest zijn. Het was nog voor de tijd dat hele horden fietstoeristen de smalle grindpaden innamen, en later ook de baanvakken voor de auto's. Ik fietste toen op zaterdagmiddag, als dat paste in mijn werk en blijkbaar deed hij dat toen ook. In die tijd maakte ik uitstapjes met enkele vrienden, maar meestal trok ik er ook alleen op uit. Omdat ik al een dertigtal kilometer gereden had met mijn oude wegfiets stond ik, ongeveer ter hoogte van de elektriciteitscentrale van Ruien, even stil om iets te drinken. Toen ik me net weer op gang aan het trekken was, werd ik ingehaald door een jongeman die ik ongeveer even oud schatte als ik. Beleefd begroette hij me en het volgende

gesprek ontwikkelde zich: “Pech gehad?” -
“Geen pech, nee, gewoon even bijtanken.” -
“Kom je uit de buurt?” - “Hangt ervan af wat
je de buurt noemt. Ik ben al anderhalf uur
onderweg, Anzegem, Kaster...” - “En waarheen
gaat de tocht?” - “Als alles goed gaat sla ik af
in Bossuit om daar het kanaal naar de Leie te
nemen. Vanaf de sluis tot Vijvegem-Barrage
zijn dat nog plusminus vijftwintig kilometer,
totaal zullen dat er ongeveer zestig worden.” -
“Mooi! Fiets je veel?” - “Oh, dat hangt van
het weer af, zoals zoveel zaken. En jij?” - “Ik
fiets tweemaal per dag heen en terug naar het
werk, winter, zomer. Ik woon maar vijf
kilometer daarvandaan. Dat betekent toch ook
een honderd kilometer per week. En af en toe
een rondje.” - “Wij zijn nu nog in het voorjaar
en ik heb een voorkeur voor warmer weer. De
dagen zijn dan langer, je kan vroeger beginnen
of later thuiskomen.” - “En altijd hierlangs?” -
“Oh nee. Ik kies altijd een andere windstreek.

En als de conditie top is, ook over de heuvels aan de overkant. Dat doe ik het liefst. Een stukje Ronde van Vlaanderen." - "Mij goed bekend. Zelf ben ik een kind uit de streek van Avelgem. Fabio is mijn naam. Dus we zien elkaar zeker terug." - "Sorry. Ik heet Carlos. Aangename kennismaking. Van beroep ben ik journalist."

WEL OF NIET

Ik heb er lang over moeten nadenken of ik deze replek wel zou schrijven. Maar als ik het niet doe, ga ik misschien de eeuwigheid in met een kwalijk imago dat niet klopt met de werkelijkheid. Ik mag dus niet te lang meer treuzelen. Ik doe het niet om me vrij te pleiten. Ik zal wel niet de enige zijn van wie op oudere leeftijd het geheugen begint te haperen. Ik ken iemand die het kan nalezen en mij raad kan geven. Ongeveer een halve eeuw heb ik gezwegen. Onlangs gebeurde er echter iets dat niet alleen alle twijfels bij mij wegnam, maar mij ook aanspoorde om direct te beginnen met noteren.

Een interview dat mijn ex, actrice Margareta de Kanter, beter bekend als Retti Kant, gaf aan een krant, nadat zij met pensioen ging, was daar de aanleiding toe. Het waren kennissen van mij

die er mijn aandacht op gevestigd hadden, omdat ze vonden dat ze te veel nadruk had gelegd op enkele moeilijke jaren na onze scheiding, die ze alleen overleefd had dankzij de financiële hulp van vrienden. Vooraf even dit: Voor Retti het huis verliet met de kinderen had de vrederechter mij al opgelegd om haar maandelijks een vastgesteld basisbedrag beschikbaar te stellen voor het grootbrengen van de kinderen. Ze vond heel snel een kantoorjob. En had ze dan geen bemiddelde ouders om haar tijdelijk bij te springen? Later, toen de scheiding een feit was, heb ik altijd stipt aan al mijn financiële verplichtingen voldaan. Aan het einde van de juridische lijdensweg volgde nog de verkoop van mijn eigendom. Wegens gebrek aan een huwelijkscontract kreeg ze een belangrijk deel toegewezen, de waarde van alle eigendommen gedeeld door twee. Zij de centen, ik de schulden.